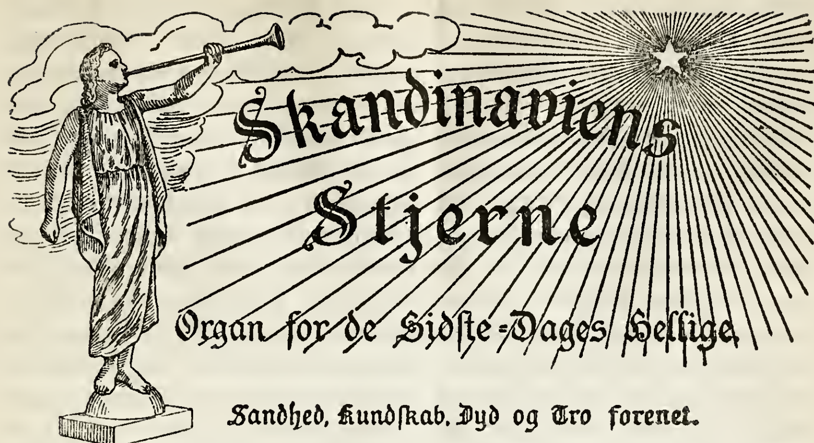

Nummer 20	15. Oktober 1907.	56. Aargang

Guds Veje og Menneskets Veje.

Tale af Ældste Orson F. Whitney, af de tolv Apostlers Quorum, holdt i Tabernaklet i Salt Lake City, Søndagen den 11. August 1907.

De mange fremmede, som netop forlod Mødet, førend det saa at sige rigtig havde begyndt, mindede mig om et Par Linjer af Digteren Pope's Ord, naar han taler om dem, som

„til Kirken gaar,
ikke for Prædiken, men Sangen, de faar."

Jeg finder alligevel ikke Fejl hos vore Venner, som ere nødte til at forlade Mødet for at naa deres Tog. Det er bedre at de forlade Mødet før, end under Prædiken. Her er antagelig endnu mange fremmede i Forsamlingen, som ikke alene ere komne for at høre det store Orgel og det udmærkede Sangkor, men ogsaa for at høre noget om, hvad Verden kalder „Mormonismen." Hvis den Helligaand vil staa mig bi, vil jeg forsøge at oplyse vore Venner angaaende nogle af de Principper, som de Sidste-Dages Hellige tro paa.

„Mormonismen" er et Øgenavn for Jesu Kristi Evangelium, og hvis I ønske at vide, hvad „Mormonismen" er, — dens Lærdomsprincipper, Regeringsform, Hensigt og Bestemmelse, — da behøve I blot at gøre eder bekendt med den første kristne Kirke, — dens Regeringsform, Lærdomsprincipper, Øjemed og Bestemmelse, — thi „Mormonismen" er den gamle kristne Tro genoprettet. Vi turde ikke vove at prædike et andet

Evangelium end det, som Kristus og hans Apostler prædikede. Vi komme Pauli Ord til de Galater ihu (1. Kap. 8. V.): „Men dersom endog vi, eller en Engel af Himmelen, prædiker eder Evangelium anderledes, end vi haver prædiket eder det, han være en Forbandelse." „Mormonismen" gør ikke Fordring paa at være noget nyt. Den kan have nye Maader at fremstille Tingene paa og nye Omgivelser, eftersom dette er en ny Evangeliets Uddeling, men Evangeliet i sig selv, som Verden behager at kalde „Mormonismen," er hverken mere eller mindre end det evige Evangelium — det uforanderlige og samme, igaar, idag og til evig Tid. Dets Embedsmænd ere den samme Slags, som administrerede i den gamle kristne Kirke. Dets Lærdomme ere nøjagtig de samme som de, Jesus og Apostlerne lærte, og Formaalet dermed er det samme nu som da; thi dette er lige saa vel Herrens Værk som det forrige. Forskellen med denne Uddeling og den foregaaende er, at Gud nu har til Hensigt at samle alle Ting til eet udi Kristus; at tilvejebringe Enhed; at genoprette alle Ting og bevirke, at alle Profetier, udtalte af hans hellige Profeter og Tjeneres Mund fra Verdens Begyndelse, blive opfyldte. Med andre Ord, dette er Slutningsscenen, den sidste Uddeling, Guds sidste Budskab til Menneskenes Børn. Dette er Indsamlingstiden for det adspredte Israel og Tusindaarets Indførelse, den Tid, da universal Fred og Broderskab skal finde Sted. „Mormonismen" er et Forberedelsesværk for dette og for Modtagelsen af Kongernes Konge, vor Herre Jesus Kristus, naar han kommer i sin Herlighed.

En moderne Anskuelse. Forleden Dag kom jeg i Samtale med en god kristen Kvinde, der, som hun sagde, var vokset fra alle kristne Trosbekendelser. Da jeg spurgte hende, hvilken Tro hun bekendte sig til, sagde hun: Jeg var en Gang Methodist, men nu bekender jeg mig ikke til nogen bestemt Sekt eller Religionssystem, men tror paa Bibelen og paa Gud, og søger at tjene ham og at gøre godt." Hun troede at Mormonerne vare lige saa gode som Methodisterne og Methodisterne lige saa gode som Presbyterianerne eller Katholikerne og ikke en Smule bedre. Hun troede, at alle gode Mennesker ville blive frelste og komme i Himlen, ligemeget hvilken Trosbekendelse de høre til. Hun sagde: „Alle Veje føre til Boston, og det er ligemeget hvilken af dem vi vælge at gaa paa." Dette er en Anskuelse som næres af mange ærlige og oprigtige Mennesker, og de udtale deres Følelser desangaaende med en vis Grad af Beroligelse. De synes at have den Ide, at dette tilkendegiver Guds Godhed, Barmhjertighed og Velvillie. De paastaa, at han vil anerkende enhver oprigtig Religionsbekendelse, og at det gør intet til Sagen, hvilken Kirke vi tilhører, eller hvilken Trosbekendelse vi hylde, blot vore Hjærter er rene og vore Hensigter oprigtige. De sige, at naar vi kun tro paa Gud og gøre det bedste, vi kunne for at tjene ham, da er vi visse paa

at blive frelste, thi alle Religioner og Kirkesamfund have samme Krav paa Guds Velbehag. Dette var denne gode Kvindes Anskuelse.

»Mormonernes« Anskuelse. Skønt jeg respekterer hendes Oprigtighed og beundrer hendes Hjertes Godhed, kan jeg alligevel ikke fuldstændig slutte mig til hendes tilsyneladende liberale Synsmaade. Jeg tror, at der findes gode Mennesker i alle Samfund og nogle Sandheder i alle Religioner; jeg tvivler ikke paa, at Gud anerkender Oprigtighed og ærlige Bevæggrunde i hvilket som helst oprigtigt Hjærte, og at han tilsidst vil frelse alle gode Mænd og Kvinder; men dette Faktum tilintetgør ikke en anden Kendsgerning, der er af lige saa stor Vigtighed, nemlig, at Gud har talet og tilkendegivet sin Vilje til Menneskenes Børn. Han har aabenbaret en Frelsens Plan til Menneskene, og med en saadan Aabenbaring for Øje maa Mennesket ikke paatage sig at fortolke Loven og foreskrive Maaden, hvorpaa det kan blive frelst. Vi kunne ikke sige til vor himmelske Fader, som før Verdens Grundvold blev lagt, fastsatte et Evangelium og sendte sin Søn, vor ældre Broder, til Verden for at lide og dø, paa det at vi derigennem formedelst Lydighed til Evangeliets Love og Ordinanser kunne arve et evigt Liv, at „jeg vil være ærlig og sanddru, godgørende og dydig, og jeg tror, at det er nok, — at det er alt det, Herren fordrer af mig."

Mine Venner, dette er ikke tilstrækkeligt.

En Sammenligning. De Forenede Staters Regering er den mest liberale i hele Verden. Dens Naturaliseringslove ere maaske mere liberale end nogen anden Nations. Men hvad vilde vi tro om en Udlænding, der kom til dette Land uden amerikansk Borgerrettighed, hvis han, naar han blev anmodet om at lade sig optage som Medborger ved at aflægge Troskabseden samt undertegne saadanne Dokumenter, som Loven bestemmer, vilde sige: „Jeg tror slet ikke, at det er nødvendigt; thi jeg er en god Mand, en ærlig Mand og kommer fra et civiliseret Land; mine Forældre vare gode Mennesker, jeg har aldrig røvet, myrdet eller begaaet nogen som helst Forbrydelse. Jeg er værdig til at modtage Borgerskab og anser dette for at være tilstrækkeligt, derfor aflægger jeg ikke eders Troskabsed." Tro I, at de Forenede Staters Regering vilde lade sig nøje med en saadan Paastand? Tro I, at en Mand, der saaledes var bestemt paa at foreskrive sig selv sin egen Lov, vilde blive optaget som Borger i denne store Republik? Nej, visselig ikke.

Nu vel, kunne I forestille eder, at den almægtige Gud er af mindre Betydning end de Forenede Staters Regering? Tro I, at i kunne erholde Borgerskab med alle dets herlige Privilegier i Guds Rige, paa eders egne Betingelser? Haabe I at sikre eder hans Velsignelser ved netop at fastsætte, hvad I ere villige til at gøre og hvad ikke, og ikke gaa et Skridt længere? Tro I, at I ville opnaa Borgerskab i Guds Rige paa saadanne Vilkaar? Eller ville i modtage Troskabseden og adlyde

Adoptions- eller Naturaliseringsloven, som Jesus Kristus, det himmelske Riges Konge, har indstiftet? Jeg tror I ville. Det kunde lyde nok saa frisindet at sige, at en Mands Religion er lige saa god som en andens; at det gør lige meget til Sagen, hvad enten I ere Methodister, Baptister, Presbyteranere, Mormoner eller Katholiker; Gud anerkender dem alle; han vil aabne Herlighedens Porte for alle; det er ligemeget hvad du tror, blot du beflitter dig paa at gøre ret, og at være ærlig, dydig og godgørende, det er alt, hvad Herren fordrer. Dette lyder meget behageligt, men lad det være saa behageligt det vil, saa tro vi „Mormoner" det alligevel ikke; thi det er ikke Jesu Kristi Evangelium. Det er kun menneskelige Anskuelser — tomme Indbildninger, der næres af saadanne, som ikke ere tilfredse med den Saliggørelsens Plan, som Gud selv har indstiftet, og som virkelig tro, at de have fundet en bedre og lettere Vej.

En Frelser og et Evangelium nødvendig. En ung Dame, som senere blev et Medlem af Kirken, havde næsten de samme Ideer som den gode Kvinde, jeg her har omtalt, og hun spurgte mig: „Hvis jeg er ærlig, sandfærdig, dydig, velvillig og gavmild, hvorfor er da ikke dette nok til at behage Gud og gøre mig antagelig for ham?" Jeg svarede hende: „Det vilde uden Tvivl være nok, hvis det kunde tilvejebringe den forønskede Virkning. Hvis Menneskene vare istand til at frelse sig selv med en evig Frelse, da vilde det blive forlangt af dem at de skulle gøre det. Herren undskylder ingen Efterladenhed, og han fordrer, at de selv skulle gøre alt, hvad der staar i deres egen Magt, for at opnaa Frelse. „Mormonismen" anerkender, maaske mere end nogen anden Religion, at Gerninger ere nødvendige saavel som Tro; at der er noget for Mennesket at gøre, og at vi ikke maa forvente, at Gud skal gøre alt. Selvhjælp er nødvendig, men naar vi have gjort alt, hvad vi i vor Ufuldkommenhed formaa, er der en hel Del ugjort, vi af os selv ikke er istand til at gøre. Derfor er en Frelser og et Evangelium nødvendig. Gud udretter for Mennesket, hvad det ikke kan gøre selv. Han vidste paa Forhaand, at han maatte gøre det, og derfor anordnede han i det himmelske Raad en Frelsesplan, og en Frelser blev udkaaret til at komme til Verden for at opofre sit Liv og udgyde sit Blod, for at sikre Menneskene Delagtighed i den store Frelses- og Genløsningsplan og en evig Fremadskriden, det blev anordnet, førend Verdens Grundvold blev lagt.

Hvad er Evangeliet? Og hvad er dets Principper? Vi behøve ikke at raadspørge vore gode Venner, Methodisterne, Presbyterianerne eller Katholikerne angaaende denne Sag. Vi behøve blot at undersøge de gamle Profeters og Apostlers Skrifter, samt hvad Jesus selv og hans Tjenere lærte. De udtalte ikke blot en Mening om, hvad der var gavnligt til Frelse, men de „talede som de vare drevne af den Helligaand." De skrev, som de vare inspirerede af Sandhedens Aand, og dette ud-

gjorde den hellige Skrift, hvilken er iblandt os. Vi have den gamle Skrift saavel som Aabenbaring i vore Dage til vor Undervisning i denne Henseende. Vi behøve ikke at fremføre Gisninger med Hensyn til dette eller hint Punkt. Gud har talet; han har givet Loven; han har vist os Vejen, og han siger: „Dette er Vejen, vandrer paa den.“ Vi kunne ikke anvise nogen anden Vej istedetfor hans Vej; hvis vi forsøge at gøre det, da maa vi paatage os Følgerne.

Kristi Lærdomme. Hvad sagde Jesus, efter at han ved sin Lidelse og Død havde sonet for Adams Overtrædelse? Han viste sig for de udvalgte tolv, som han havde kaldet før sin Korsfæstelse, og gav dem denne Befaling: „Gaar bort i al Verden, og prædiker Evangelium for al Skabningen. Hvo, som tror og bliver døbt, skal blive salig, men hvo, som ikke tror, skal blive fordømt. Men disse Tegn skulle følge dem, som tro: I mit Navn skulle de uddrive Djævle; de skulle tale med nye Tunger; de skulle tage paa Slanger, og dersom de drikke nogen Forgift, skal det ikke skade dem; paa de syge skulle de lægge Hænder, og de skulle helbredes.“ „Gaar derfor hen og lærer alle Folk, og døber dem i Navnet Faderens, Sønnens og den Hellig Aands. Og lærer dem at holde alt det, jeg har befalet eder, Og se, jeg er med eder alle Dage indtil Verdens Ende.“ „Men I skulle blive i Jerusalems Stad, indtil I blive iførte med Kraft fra det høje.“ (Mark. 16: 15—18; Matt. 28: 19. 20; Luk: 24: 49.)

Peters Vidnesbyrd. Paa en vis Dag, da de i Overensstemmelse med Herrens Befaling vare forsamlede i Jerusalem, hørtes der i Værelset, hvor de sad, „en Lyd af Himmelen som af et fremfarende vældigt Vejr . . . og der viste sig for dem Tunger som af Ild, der fordelte sig og satte sig paa enhver af dem.“ Og de talede med andre Tungemaal og profeterede, og derved tilkendegaves nogle af de mirakuløse Tegn, som det var lovet skulde følge dem, som tro. Da det var Pintsehøjtiden, og Jøder og andre fra forskellige Egne vare forsamlede der, sagde nogle af de tilstedeværende med spottende Ord, idet de bevidnede denne overordentlige Tilkendegivelse og hørte de ulærde Galilæere tale: „De er fulde af sød Vin.“ Men Peter, den præsiderende Apostel, stod op og benægtede at de vare drukne, og han prædikede til Mængden og fortalte dem med tydelige Ord, at de havde korsfæstet Herlighedens Herre; at Gud havde oprejst ham fra de døde; at han sidder hos Majestætens højre Haand, og at han var Ophavet til Menneskenes Frelse. Da Mængden hørte disse Ord, gik det dem igennem Hjærtet, og de sagde til Peter og de andre Apostler: „I Mænd, Brødre! Hvad skulle vi gøre?“ Peter svarede: „Omvender eder, og hver af eder lade sig døbe i Jesu Kristi Navn til Syndernes Forladelse; og I skulle faa den Helligaands Gave. Thi eder og eders Børn hører Forjættelsen til, og alle dem, som er langt borte, hvilke som helst Herren vor Gud vil kalde dertil.“ Dette

var Evangeliet i de Dage. „Hvo som tror og bliver døbt, skal blive salig." Grunden til, at Peter ikke bad dem først at tro og og derefter omvende sig, var, at de i deres Anger viste, at de allerede havde Troen i deres Hjærter. De troede, hvad han havde fortalt dem, og tilkendegav det, idet de spurgte: „Hvad skulle vi gøre?" Hvorpaa Svaret fulgte: „Omvender eder, og hver af eder lade sig døbe i Jesu Kristi Navn til Syndernes Forladelse." Dette var Evangeliet i Apostlernes Dage, og hvorfor ikke nu?

Dette var Kristi aabenbarede Evangelium. Disse vare de Love og Ordinanser, som i de Dage vare nødvendige for at indlemme Menneskene i Guds Kirke, eller saa at sige naturalisere dem og gøre dem til Borgere af Himmeriges Rige. Hvorfor er dette Evangelium ikke godt nok i vor Tid? Hvad gavner al den Splid og Uenighed, som findes i Nutidens Kristendom? Hvorfor ere vi overladte til Gisninger, Meninger og Formodninger med Hensyn til, hvad Gud fordrer af os? Hvorfor indbilde Menneskene sig, at det er tilstrækkeligt at være ærlige, dydige og godgørende, uden at adlyde Evangeliet? Hvem tør bygge paa saa usikker en Grundvold? Og hvorfor skulle vi tro, at Mennesket kan foreskrive sin egen Maade, hvorpaa han kan blive en Borger i Guds Rige, naar han ikke derved kan blive det i noget som helst jordisk Rige?

Det er ikke tilstrækkeligt. Nej, mine Venner, det gaar ikke an! Ærlighed, Sandfærdighed, Dyd, Godgørenhed og Oprigtighed ere alle gode Ting, saa langt som de række, men de ere ikke tilstrækkelige til Sjælens Frelse. I have aldrig fundet en Person, som var saa ærlig, dydig, sandfærdig og godgørende, at han derved alene kunde erholde Syndernes Forladelse og frelse sin udødelige Sjæl. Syndsforladelse kan kun erholdes ved at vise Lydighed mod de Principper, som vare indstiftede i det specielle Øjemed at tilgive Synderne. Synd kan ikke komme ind i Guds Rige, vi maa blive den kvit, ellers komme vi ikke derind. Men I kunne ikke faa den tilgivet ved kun at være gode og venlige, velgørende og barmhjertige; I maa faa den udslettet paa den af Gud bestemte Maade, og hverken I eller jeg kunne tage os den Frihed at foreskrive Herren Regler og tilsidesætte hans Plan og tro, at vore gode Gerninger i og for sig selv ere tilstrækkelige. Hvis vi gøre dette, da ville vi blive skuffede, og den gode Kvinde, som jeg har omtalt, vil ogsaa blive skuffet. Uagtet der er gode Mennesker i alle Samfund og nogen Sandhed i enhver Religion, vil hun dog engang faa sine Øjne opladte for den Kendsgerning, at dette ikke tilintetgør den evige og uforanderlige Plan, hvorved Gud vil frelse Menneskeslægten.

Ikke en ny Religion. „Mormonismen" gør simpelthen Fordring paa at være det oprindelige Evangelium, der er kommet tilbage igen. Vi fremsætte den ikke som noget nyt. Sandheden er uden Begyndelse, da den er evig. En Usandhed kan være ny, thi den har en Begyndelse, og

fordi den har en Begyndelse, maa den ogsaa have en Ende; men Sandheden er evig, og det, som er evigt, har hverken Begyndelse eller Ende. Derfor er Evangeliet, som er en evig Sandhed og aabenbaret til Menneskets Frelse, det samme igaar, idag og til evig Tid. Gud meddelte ikke Joseph Smith nogen ny Lærdom, men bad ham prædike de gamle Lærdomme til denne Slægt ag udsendte ham og hans Medbrødre for at forkynde det samme Evangelium, som Kristus og hans Apostler prædikede. Hav Tro paa Gud, omvender eder fra eders Synder, bliver døbte i Vand med Begravelsens Daab til Syndernes Forladelse, og I skulle faa den Helligaands Gave, — dette er „Mormonismens" Budskab. Det er det gamle Evangelium, som er kommet tilbage. Vi har det ikke alt sammen fra Bibelen, thi vi have ogsaa andre Kilder, hvorved vi blive underviste, Joseph Smith var en Profet, Seer og Aabenbarer; og han modtog direkte Aabenbaring fra Himmelen, Evangeliet og Præstedømmets Fuldmagt og Myndighed; ved hvilken Myndighed dette Evangelium ene og alene kan blive administreret paa en for Gud lovlig og antagelig Maade; og det blev ham befalet at forkynde det til den ganske Verden som et Vidnesbyrd til alle Nationer førend Verdens Ende.

(Fortsættes.)

Tankesprog. Den, der paastaar aldrig at have gjort noget ondt, har vist heller aldrig gjort noget særdeles godt. — M.

— En skøn Kvinde er en Juvel, en god Kvinde en Skat.

— Paa dine Handlinger ser man snart, hvad du tror.

— Vær paa Vagt mod ham, som nærer Mistro til alle.

— En sund Aand i et sundt Legeme er Hovedbetingelsen for Skønhed.

— Før man irettesætter bør man prøve, om man ikke skulle kunne undskylde.

— Det er Kendetegnet paa en stærk Aand, at dens Kraft vokser gennem Modgang, ligesom Floden naar den dæmmes op.

— Barnets Sind modtager som Voks, men den beholder som Granit alle gjorte Indtryk, enten de ere onde eller gode.

— Vent ikke med at blive en god Sidste-Dages Hellig, til du kommer til Zion. Arbejdet derpaa skulde ske før eller ved Daaben og stadig fortsættes, saalænge du ikke er tilfulde, hvad du kunde blive.

De Sidste-Dages Helliges Organ for Skandinavien
Grundlagt 1851 • Udgaar den 1. og 15. i hver Maaned

Tirsdag den 15. Oktober 1907.

Enhed i Troen.

Den store Anstrængelse, som lægges for Dagen af nogle af de uoverensstemmende Sekter i Kristenheden, for at tilvejebringe Enhed i Troen, der burde karakterisere dem, som bekende sig for at være Kristne, er i høj Grad tilfredsstillende, saa langt som den rækker. En af Nutidens Bevægelser i denne Retning er Sammenføjelsen af tre Methodistsynoder, hvilke hidtil have haft deres egne Fremgangsmaader og Anskuelser: „Methodisternes nye Forbindelse", de „Forenede Methodisters frie Kirke" og den „Bibelkristelige Kirke" ere for nylig komne overens om een fælles Trosanskuelse og ville fra nu af bære Navnet „Den Forenede Methodistkirke".

Den adopterede Titel er en aaben Tilstaaelse om forbigangen Uenighed. Uagtet hver af disse Sekter havde sit Udspring fra den Bevægelse, der blev indført af den store John Wesley, saa vare de dog saa forskellige i deres Anskuelser og Metoder, at de kom i Strid med hverandre, hvilket er Tilfældet med alle moderne uenige Kirkesamfund, som alle, besynderlig nok, paaberaabe sig at have Bibelen som Grundlag for deres Tro og Lære, og som de udelukkende anerkende som den eneste Autoritet i religiøse Anliggender. Mange Forsøg ere blevne gjorte for at danne en fælles Troesanskuelse, hvorom de kunne enes, men op til nærværende Tid ere de mislykkedes. Alle disse Forsøg tilkendegive en Fornemmelse af Nødvendigheden af Enighed som er et Karaktertræk af Kristi Kirke. De tilkendegive ligeledes, at en forkert Aand har gjort sig gældende i deres Midte, og at de ere afvegne fra den Enhed, som engang sammenknyttede Medlemmerne af Kristi Kirke til eet Samfund, der alle havde „een Herre, een Tro, een Daab", og vare forenede i een Aand og eet Haab i Jesus Kristus. For at disse tre Methodistsynoder kunne blive forenede til „en trefoldig Enighed", blev der dannet en Trosbekendelse med 12 Troesartikler. Det er ikke vor Hensigt her at kritisere hver af dem, men vi ville kun henlede Opmærksomheden paa den 10. og 11. Artikel der lyde saaledes:

X. Det er Kristi Vilje, at hans Kirke paa Jorden skal bestaa som et synligt Broderskab, for hans Aands Tilkendegivelse og Belærelse til Menneskenes Tjeneste og til hans Riges Udbredelse overalt paa Jorden.

XI. Daabens og Nadverens Sakramenter ere guddommelige Anordninger og ere Forpligtelser som skulde altid vedvare.

Dette er en god Proklamation, thi den er simpelthen sandfærdig,

hvis vi antage den ifølge de Lærdomme, som Kristus og hans Apostle lærte, der ere skrevne i det nye Testamente. Men erklære ikke de ovenanførte Ord til Verden det, som de Sidste-Dages Hellige ere beskyldte for at bekræfte, nemlig, at Kristi Kirke ikke findes paa Jorden i den synlige ubroderlige Forvirring, Tvivl og Splid, og fjendtlige Holdning, som udgør den usammenhængende Masse af Nutidens Sektisme? Opstaar der ikke et Spørgsmaal om, i hvilket Forhold den „Forenede Methodistkirke" staar overfor den uenige Kristendom? Vil denne nye Forening, i Modsætning til de Kirkesamfund, som ikke tilhøre det „synlige Broderskab", forsvare den sande kristne Tro? Vil den betragte alle, der ikke tilhøre dette Broderskab, som udenforstaaende? En hvilken som helst anden Holdning vilde ifølge den gjorte Erklæring, som vi have anført ikke være logisk.

Det er tilfredsstillende at høre dem erklære at Daabens og Nadverens Sakramenter ikke alene ere guddommelige Anordninger, men ogsaa vedvarende Forpligtelser. Dette fremkalder de vigtige Spørgsmaal: Hvad er Daaben? Hvorledes skal den administreres? Hvem har guddommelig Fuldmagt til at udføre denne hellige Ordinance, og hvad er dens Hensigt og Øjemed? Ingen af disse Spørgsmaal ere opklarede i de omtalte Trosartikler, og alligevel have de i Aarhundreder givet Anledning til Strid og Splittelse blandt religiøse Bekendere, og da Forklaringen herover mangler, ser det ud, som om en vedvarende Uenighed og Uoverensstemmelse vil finde Sted, selv i den nye Forening, hvis Formaal er at tilvejebringe et „synligt Broderskab."

Menes der i Kristi Kirke med Udtrykket „een Daab" Begravelse i Vandet? Er den til Syndernes Forladelse? Skal den administreres af en, som er i Besiddelse af guddommelig Fuldmagt, hvilket tydeligt fremhæves i det nye Testamente? Eller kan det overlades til alle de forskellige Meninger, Valg og Begreber som de have, der tilhøre det „synlige Broderskab"? Og atter, hvis nogle Medlemmer af den nye Organisation tro, at Daaben ikke er af nogen væsentlig Betydning, som det lader til mange gør, hvorledes kunne de da have dem i deres Midte, der holde fast ved, at den er en vedvarende Forpligtelse? Og videre, hvis nogle af dem betragte Børnebestænkelse som uskriftmæssig, urimelig og unødvendig, hvorledes kunne de da enes i „synligt Broderskab" med de bibeltroende Kristne der paastaa, at Bibelen ikke i mindste Maade lærer noget om Barnedaaben?

Det glæder os at se de Bestræbelser, som Menneskene i de forskellige Sekter fra Tid til anden udvise for at komme til „Enhed i Troen" fordi de henlede Opmærksomheden paa den religøse Tilstand, som eksisterer i Verden, og den slaaende Kontrast mellem denne og den Kirke, som Jesus Kristus har oprettet med Profeter og Apostler, og som Verden er afveget fra. Hvis denne absolute Kendsgerning tydeligt

kunde forstaas af Prædikanter og Folk, da vilde det maaske lede dem til at foretage en grundig og upartisk Undersøgelse af det Evangelium, som er aabenbaret fra Himmelen i disse de sidste Dage, og til Modtagelsen af den eneste sande og levende Kristi Kirke, som han selv nu har genoprettet paa Jorden.

Hvorledes det er muligt, at de forskellige Menigheder, Sekter, Samfund og Partier, der paaberaabe sig at være Kristne, men alligevel ikke have et „synligt Broderskab", ingen fast Grundvold at staa paa, intet Middel til at opklare Tvistigheder, ingen bindende Indflydelse, ingen ny Aabenbaring, ingen Englebesøg, Profeter, Apostler eller andre inspirerede og bemyndigede Embedsmænd til at handle i Guds Sted, kunne af de rette bibeltroende betragtes som Kristne, er et Under, ja næsten et Mirakel. Uagtet denne Anskuelse er gældende og almindelig antaget iblandt dem, er der kun liden Sandsynlighed for, at Lyset, som Kristus paany atter har sendt til Verden, vil gennemtrænge det tykke Mørke, som indhyller deres Hjærter, og gøre dem istand til at modtage det herlige Budskab.

Den eneste Maade, hvorpaa Kristendommen kan frigøre sig fra Nutidens Babel, er ved at lægge til Side al Religion, som er af menneskelig Oprindelse, og de Systemer, som have foraarsaget saa megen Uenighed, og tage fat i Guds Sandhed, som er aabenbaret af Faderen og Sønnen og af Engle, udsendte fra deres Nærværelse, ved hvilken den sande Kristi Kirke er bleven genoprettet paa Jorden, med dens forrige Fuldmagt og Myndighed, og alle dens Principper, Ordinanser, Nøgler, Gaver og Aandens Velsignelser, hvilke tilvejebringe blandt deres Modtagere det s a n d e synlige Broderskab, den væsentlige Enhed og det sikre Vidnesbyrd om de Ting, som høre Gud til hvilke de forrige Hellige vare i Besiddelse af.

Det er Herrens Ord og Vilje til alle Folk, at de skulle løsrive sig fra deres uenige Trosbekendelser og Systemer; at de skulle omvende sig fra deres Synder, blive døbte med Begravelsens Daab i Vand til Syndernes Forladelse og modtage Haandspaalæggelse for den Helligaands Gave af Mænd, der ere kaldede af Gud til Embedets Forvaltning. Og paa denne Maade ville de komme til Enhed i Troen, og i Guds Søns Erkendelse skride fremad mod det fuldkomnere, indtil de naa til Mands Modenhed og til Kristi Fyldes voksne Alder, og blive eet med ham.

C. W. P.

Ankomst og Beskikkelse. Følgende Ældster ankom til København den 6. Oktober, og beskikkes til at arbejde i de forskellige Konferencer som følger:

John G. Hansen fra Salt Lake og Joseph S. Baird fra Brigham til København Konference;

Jens C. Nielsen fra Levan, Andrew W. Jensen fra Wilford og Niels C. Madsen fra Summit til Aalborg Konf.

Henry M. Bohne fra Aetna, Alberta, Canada, Ernest Nielsen fra Murray, og Arthur Nielsen fra Mink Creek, Idaho, til Aarhus Konf.

Jacob Petersen fra Murray, Edw. A. Olsen jr. fra Ogden og Søren Christiansen fra Richfield til Kristiania Konference.

Vi ønske disse Brødre hjertelig velkommen.

Afløsning. Følgende Ældster, der have udført et hæderligt Arbejde i i Missionens Tjeneste, løses fra deres Virksomhed for at rejse hjem med Dampskibet „Dominion," som afgaar fra Liverpool den 17. Oktbr.

Joseph H. Steffensen fra Aalborg til Levan; Charles P. Andersen fra Aalborg til Elsinore og James Andersen fra Aarhus til Levan, Utah.

Vi ønske dem Lykke paa Rejsen.

Dødsfald. Patriark Christian August Madsen, som har været Biskop af Gunnison Ward, Sanpete Co., Utah, i over 27 Aar, afgik ved Døden i nævnte By den 16. August 1907. Han blev født i København den 23. Juli 1822 og annammede Evangeliet den 16. April 1854, hvorefter han virkede som lokal Missionær i Sverige og Danmark i henved 3 Aar; først som Præsident over Stockholm Konference og senere som omrejsende Ældste i Danmark. Han emigrerede i 1858, og i 1860—62 var han tilbage paa Mission i Aalborg og Vendsyssel Konferencer. I 1872 var han Medlem af den konstitutionelle Forsamling i Salt Lake City, har i sin Tid beklædt mange Tillidshverv og udviste altid stor Interesse for Utah's saavel aandelige som materielle Udvikling. I 1900 blev han ordineret til Patriark i Sanpete Stav.

Efteraarskonferencen i Bergen.

Det første Møde, der aabnedes med Sang og Bøn, begyndte Lørdag den 28. September Kl. 8½ Aften i Forsamlingslokalet Kong Oscarsgade 5.

Præsident Peter Borup fremstod og bød de forsamlede velkommen, hvorefter de forskellige Grensforstandere afgave deres Rapporter om deres Virksomhed i det forløbne Halvaar.

Præsident J. M. Christensen benyttede Resten af Tiden og formanede Ældsterne til at være nidkære i Værkets Forfremmelse. Mødet sluttedes med Sang og Taksigelse.

Søndag Morgen den 29. Kl. 11 holdtes Søndagsskolekonference, hvor Rapporterne fra tre Skoler bleve afgivne, og det fremgik af disse,

at Søndagsskolen er i en trivelig Forfatning og har tilsammen 160 Elever og Funktionærer. Et godt Program blev udført i Bergens Skole, hvorefter Ældste V. E. Madsen gjorde nogle Bemærkninger. Præsident J. M. Christensen opmuntrede alle til at gaa fremad i dette herlige Arbejde.

I Eftermiddagsmødet fra Kl. 4—6 talte Ældsterne V. E. Madsen og J. M. Keller og Præsident J. M. Christensen om Evangeliets Principper og bare deres Vidnesbyrd om den genaabenbarede Sandhed. Mødet sluttedes med Sang og Bøn.

Søndag Aften Kl. 8 fortsattes Konferencen i Jurylokalet, og den store Sal var fyldt med Søskende og Fremmede. Efter de sædvanlige Aabningsceremonier med Sang og Bøn talte Ældste W. C. Olsen en kort Tid om Princippet Tro.

Præsident J. M. Christensen beviste fra Bibelen, at Gud er et personligt Væsen, og talte over Evangeliets første Principper eller Begyndelseslæren om Kristus samt Guds Værks Genoprettelse paa Jorden. Derefter bar han sit Vidnesbyrd om Joseph Smiths guddommelige Mission. Mødet sluttedes med Sang og Taksigelse.

Et Præstedømsmøde blev afholdt Mandag Formiddag Kl. 10 og fortsattes Tirsdag Form. Kl. 10½, hvor alle Missionærerne havde Lejlighed til at udtale deres Følelser angaaende deres Missionsvirksomhed, og alle følte sig tilfredse i dette Arbejde. En samlet Rapport viste, at der i det forløbne Halvaar var udspredt 33,359 Skrifter og 6,911 Bøger. 13,524 Fremmedes Huse vare besøgte, 1895 evangeliske Samtaler og 150 Møder vare afholdte. Præsident J. M. Christensen gav Ældsterne gode og betimelige Raad og Lærdomme i disse Møder.

Mandag Aften Kl. 8 holdtes et Nadvermøde, hvor Præsident Christensen som Indledning forklarede de Hellige Nødvendigheden af at nyde Nadverens Sakramente paa en værdig Maade. Kirkens almindelige saavel som Missionens og Konferencens Autoriteter bleve foreslaaede og ved Votum antagne til Understøttelse med de Helliges Tro og Bønner.

Ældsterne modtoge deres Beskikkelse som følger: Som Præsident over Bergens Konference og Forstander for Bergens Gren, Peter Borup; som Konferencens Sekretær, K. H. Fridal jr. og Missionærer i Grenen, H. J. Ammundsen, J. M. Keller og Samuel Christensen.

Aalesund Gren: O. E. Olsen (Forst.) og Charles Martinsen.

Stavanger Gren: W. C. Olsen (Forst.) og O. W. Gundersen.

Haugesunds Gren: Hans Sørensen (Forst.) og N. P. Andersen.

Odde Gren: G. W. Kofod (Forst.) og O. P. Heilesen.

Farsund Gren: W. N. Petersen (Forst.) og Alma Jensen.

Flekkefjord Gren: O. F. Olsen (Forst.) og P. A. Petersen.

Ældste V. E. Madsen talte over Nadverens Betydning, og om hvorledes vi skulle opholde vore Foresatte i Kirken, i vor Tro og vore Bønner. Præsident J. M. Christensen takkede alle for deres udviste

Godhed og Velvillie mod ham og formanede til Ydmyghed og til at tage os iagt for at stole for meget paa vor egen Visdom. Mødet sluttedes med Sang og Bøn.

Den kvindelige Hjælpeforenings Konference blev afholdt Tirsdag Aften Kl. 8½. Der er 3 Foreninger i Bergen Konference med 46 Medlemmer og de udføre et prisværdigt Arbejde. Et godt Program blev udført, hvorpaa Præs. Christensen opmuntrede Søstrene til at gaa fremad i det gode Arbejde.

Onsdag Aften holdtes en festlig Sammenkomst, som var særdeles behagelig, og et udmærket Program blev udført paa en tilfredsstillende Maade. Forfriskninger bleve serverede til de tilstedeværende. Ældste Madsens Soloer og Sangkorets Sange bidrog meget til Konferencens heldige Afslutning.

K. H. Fridal, jr., Skriver.

Utalkige Mennesker sove deres Lykke bort, sagde den svenske Professor W. Ruin fornylig i et Foredrag:

„Et Venskabsforhold, hvorpaa der i Ungdomsaarene blev bygget meget, og som i Virkeligheden havde alle Betingelser for at kunne gøre Livet rigere og mere dyrebart for os, lader man ligge udyrket; ja, vi optræde koldsindigt og haardt mod vore egne og nærmeste, føle os kanske blot besværede af Børnenes Kærtegn og Spørgsmaal, staa uden at sanse eller forstaa over for deres Lege, deres vidunderlige Oplevelser og Eventyr. Vi drømme hellere om skønne Aftentimer med husligt Samliv og Familiehygge, tænke os det hellere alt sammen i Fremtiden, end vi bruge de talrige Lejligheder, hvor det bydes os i Virkeligheden, ja, vi begaa i vor Følelses-Sløvhed langt værre Ting mod dem, vi burde elske, og som for os kanske ere uerstattelige, og der behøves sandelig ofte et Dødsfald for at gøre os overordentlig vaagne, saa at vi blive var, hvilke Skatte, hvilke Lykkemuligheder vi uhjælpeligt have ladet glide os forbi."

Efteraarskonferencen i Aalborg.

Det første Møde begyndte Lørdag den 5 Oktober Kl. 8½ Aften i Missionshuset i Valdemarsgade 2. Missionspræsident J. M. Christensen, Missionssekretær Victor E. Madsen, Præs. Søren Rasmussen fra Kristiania samt alle i Konferencen virkende Missionærer vare tilstede. Konferencepræsident C. C. Nielsen præsiderede over alle Møderne, og han fremstod og bød de tilstedeværende Velkommen samt gjorde nogle indledende Bemærkninger. Derefter aflagde de forskellige Grensforstandere deres Rapporter som følger: Hyrum Jensen, Aalborg; Jas. H. Stephensen, Frederikshavn; C. P. Andersen, Hjørring; N. L. Petersen, Brønderslev;

Alma Benson, Ribe; N. P. Petersen, Hadsund og Andrew Olsen, Halvrimmen; Præs. C. C. Nielsen gav en samlet Rapport over hele Konferencen, hvoraf det fremgik, at Værket er i en fremadskridende Tilstand. Præs. Søren Rasmussen talte opmuntrende til Ældsterne og de Forsamlede. Præsident J. M. Christensen udtalte sin Tilfredshed med Konferencens Tilstand og Missionærernes Arbejde. Sang og Taksigelse sluttede Mødet.

Søndagsskolens Konference afholdtes Søndag Form. Kl. 10. Præs. Nielsen bød de Forsamlede velkommen, og en samlet Rapport viste, at der var afholdt 98 Søndagsskolemøder, med 25 Funktionærer og 132 Elever hvoraf 45 ere Børn af Forældre udenfor Kirken. Præs. Nielsen udtalte sin Tilfredshed og Glæde over S. S. Fremgang. Et Program blev udført af Aalborg S. Skole, der lagde for Dagen et godt udført Arbejde i denne By. Ældste Victor E. Madsen talte opmuntrende til Børnene og om Glæden og Tilfredsheden ved at arbejde i Søndagsskolen. Præs. J. M. Christensen talte til Børnene om Lydighed i Søndagsskolen saavel som i Hjemmet.

I Eftermiddagsmødet Kl. 2, forklarede Ældste C. P. Andersen Evangeliets første Principper og bar sit Vidnesbyrd. Ældste Chr. Andersen talte om Omvendelsens Nødvendighed og Victor E. Madsen om Præstedømmets Myndighed og forklarede Kirkens Genoprettelse. Mødet sluttedes med Sang og Bøn.

I Aftenmødet Kl. 8 forklarede Præs. Søren Rasmussen Nebucadnezars Drøm og talte om Joseph Smiths Mission. Præs. Christensen forklarede Evangeliets højere Principper og opmuntrede de tilstedeværende til at undersøge Evangeliet. Salmesang og Bøn sluttede Mødet.

Mandag d. 7. og Tirsdag d. 8. blev der afholdt Præstedømsmøde, hvor alle Missionærerne havde Lejlighed til at udtale deres Følelser angaaende deres Arbejde, som de havde følt sig meget tilfredse i at udføre.

En samlet Rapport blev oplæst som viste, at der var bleven omsat 26,898 Skrifter, og 1,752 Bøger; 17,719 Fremmedes Huse vare besøgte; 4,794 evangeliske Samtaler, 477 Møder vare afholdte; 8 Personer døbte og 11 Børn velsignede.

Præs. J. M. Christensen udtalte sin Tilfredshed med Missionærernes Arbejde og gav dem gavnlige Raad og Formaninger som ogsaa Præs. Søren Rasmussen gjorde. Ældste Hyrum J. Jensen og Præs. C. C. Nielsen bare deres Vidnesbyrd og udtalte deres Glæde over at være Sandhedens Budbærere. Mødet sluttedes med Sang og Taksigelse.

Nadvermødet afholdtes Mandag Aften Kl. 8. Nadverens Betydning blev forklaret af Præs. Søren Rasmussen. Kirkens almindelige og Missionens Autoriteter saavel som Konferencens Organisationer bleve foreslaaede og enstemmigt vedtagne til Opholdelse i de Helliges Bønner.

Missionærerne beskikkedes som følger: som Konferencepræsident C. C. Nielsen og efter hans Afløsning i November træder Ældste Hyrum J. Jensen i hans Plads; Ingeborg Olesen Konf. Sekretær; i Aalborg Gren, Erastus Christensen og David Petersen; i Frederikshavn Gren, Chr. Andersen, Jens S. Jensen og James P. Rasmussen; i Hjørring Gren, Niels N. Busk og Axel Nielsen; i Brønderslev Gren, John Eskildsen; i Ribe Gren, Alma Benson og Andrew Olsen; og i Hadsund Distrikt N. P. Petersen.

Ældste Hyrum J. Jensen udtalte sine Følelser angaaende sit Kald som Præsident over Konferencen og var villig til at gøre alt muligt til Guds Værks Forfremmelse. Ældste N. L. Petersen bar sit Vidnesbyrd. Præs. J. M. Christensen opmuntrede Søskende til at gøre deres Pligter og besøge deres Møder. Salmen Nr. 269 blev afsungen, og derefter Taksigelse af Ældste John Eskildsen.

Den kvindelige Hjælpeforenings Konference afholdtes Tirsdag Aften den 8.; efter Sang og Bøn bleve Rapporterne aflagte, hvilke viste at et godt Arbejde var bleven udført i det forløbne Halvaar. Et Program blev udført af Aalborg Gren, som bestod i Oplæsning, Sang og Bemærkninger af Søstrene. Søster Ingeborg Olesen talte om det gode Arbejde der blev udført i Utah af de kvindelige Hjælpeforeninger, og bar sit Vidnesbyrd. Missionspræsident J. M. Christensen opmuntrede Søstrene til at gaa fremad og udføre deres Arbejde til Hjælp for de trængende. Salmen Nr. 268 blev afsungen, og derefter Taksigelse af Præs. Søren Rasmussen.

Onsdag Aften holdtes en selskabelig Sammenkomst for Søskende, Missionærerne og nogle Venner med et godt Program, hvor Chocolade o. s. v. blev serveret til alle tilstedeværende.

Det var en behagelig Aften. — Ingeborg Olesen, Conf. Sekretær.

Skaberens Almagt.

For nogle Maaneder siden spiste jeg et Stykke af en Vandmelon, hvis Dejlighed gjorde et stærkt Indtryk paa mig, jeg vejede nogle af dens Kærnen og erfarede, at der gaar henved 5000 af disse til et Pd. og saa anvendte jeg Matematikken paa en 40-Punds Melon. En af disse Kærner begynder sin Udvikling, naar den lægges i frugtbar Jord, hvor den faar Solvarme og Regnens Vædske. Den trækker til sig paa en kort Tid fra Elementerne, to Hundrede Tusinde Gange sin egen Vægt og tvinger det raa Materiale, der danner en Vandmelon, gennem en spæd Stilk. Melonen danner udvendig en grøn Skal; inden for denne et hvidt Lag og atter inden for dette det røde Kærnehus; gennem hele det røde spredes Kærnerne, der hver for sig have Evne til Genfrem-

bringelse. Jeg formaar ikke at beskrive Skaberens Hemmelighed med Hensyn til Vandmelonen, men jeg kan spise og nyde den. Enhver Ting, som vokser, vidner om en lignende uendelig Magt. Hvorfor skulde jeg nægte, at et guddommeligt Forsyn bespiste fem Tusinde Mænd, foruden Kvinder og Børn, med fem Brød og to Fiske, naar jeg ser Hundreder af Millioner blive bespiste hver Aar af en Haand, der forvandler Markens udsaaede Sæd til en rig Høst? Vi vide, at Fødemidler kunne mangfoldiggøres i et Tidsrum af nogle faa Maaneder; skulle vi da tvivle paa Skaberens Almagt, at han ikke kunde sætte de forhaandenværende Elementer i Frihed, saa at de øjeblikkelig kunde udvikles, i Stedet for paa den almindelige naturlige Maade? William J. Bryan.

Missionærernes Rapport for September 1907.

Konferencepræsident	Konference	Antal Missionærer	Skrifter omsatte	Bøger omsatte	Fremmedes Hjem besøgte	Evangeliske Samtaler	Møder afholdte	Døbte	Ordinerede	Børn velsignede
Charles C. Nielsen	Aalborg	16	7598	387	4712	875	77			
Charles Jensen	Aarhus	20	5876	305	3421	673	81	1		
Lorentz Petersen	København	20	10101	300	9413	711	44			
Peter Borup	Bergen	18	4252	715	1896	266	43	3		
Edw. C. Ekman	Kristiania	29	5428	888	4380	874	104	15	1	
Mathias J. Benson	Trondhjem	24	1539	469	1367	314	31	1		1
Totalsum for Missionen		127	34794	3064	25189	3713	380	20	1	1

Notits. Konferencen i København er udsat en Uge fra den bekendtgjorte Tid, og begynder altsaa Lørdagen den 26. Oktober.

Indhold:

Guds Veje og Menneskets Veje.. 305
Tankesprog 311
Redaktionelt:
Enhed i Troen 312
Ankomst og Beskikkelse 314
Afløsning 315
Dødsfald 315
Efteraarskonferencen i Bergen ... 315
Utallige Mennesker sove deres Lykke bort 317
Efteraarskonferencen i Aalborg .. 317
Skaberens Almagt 319
Missionærernes Rapport........ 320
Notits 320

Udgivet og forlagt af J. M. Christensen, Korsgade 11, København N.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).